

toho neodevzdal jemu řádně nájemní předmět. Podle § 1096 obč. zák. poskytuje zákon nájemníkovi nárok na osvobození od nájemného, je-li věc pronajatá při odevzdání tak vadná, nebo stane-li se za trvání nájmu bez viny nájemcovy tak vadnou, že se nehodí k vymíněnému užívání, a to po dobu neupotřebitelnosti a podle jejího rozsahu. Nároku toho se nájemník nemovité věci ani předem nemůže vzdáti (rozh. čís. 14143 sb. n. s.). Žalovaný najal místnosti ty k provozování biografických představení a nikoli k jinému účelu. Nemohl-li od 1. července 1933 provozovati biograf, nemohl zřejmě používatí místností najatých k vymíněnému účelu, a byly pro něj od té doby místnosti ty bez ceny. Předpokladem oprávnění nájemcova (pachtýřova) odepřítí podle zákona placení nájemného (pachtovného) jest, že věc pronajatá (propachtovaná) byla při odevzdání tak vadná, nebo stala se za trvání nájmu bez viny nájemcovy (pachtýřovy) tak vadnou, že se nehodí k vymíněnému užívání. Žalovaný svaz provozoval v najatých místnostech nesporně biografická představení až do konce června 1933. Teprve od 1. července 1933 byl mu zákazem veřejného úřadu znemožněn další provoz biografu a teprve od této doby nemohl najatých místností upotřebiti k vymíněnému užívání. Ale schází tu předpoklad, že se tak stalo bez viny žalovaného svazu. Výměrem policejního ředitelství ze dne 23. června 1933 byl žalovanému svazu zakázán další provoz biografu pro porušení předpisu § 1 min. nař. ze dne 18. září 1912 čís. 191 ř. z. Podle tohoto předpisu jest provozování veřejných kinematografických představení přípustno jen na základě licence, jež propůjčuje jen jejímu majiteli právo k provozu, a jež jest na jiné osoby nepřenesitelná. Je tudíž nerozhodné, zda žalobce se zavázal postarati se o schválení smlouvy mezi stranami dne 10. prosince 1929 uzavřené, neboť žalovaný neměl vůbec počítí s provozem biografu před svým schválením jako zástupce majitele licence podle § 9 nař. čís. 191/1912, když sám licence neměl. Počal-li přes to s provozem biografu a pokračoval-li v něm neoprávněně (a to po dlouhou dobu 3½ roků), není sám bez viny na tom, že došlo k zákazu provozu veřejným úřadem. Pro nedostatek tohoto zákonného předpokladu nepřisluší mu tedy nárok na osvobození od placení nájemného ani pro dobu, po kterou následkem zákazu nemohl najatých místností k vymíněnému účelu užívati.

Čís. 14506.

Při výpočtu procent podle druhého odstavce § 1154 b) obč. zák. v doslovu zákona ze dne 1. dubna 1921 čís. 155 Sb. z. a n. jest u zaměstnance pracujícího za úkolovou mzdu vzítí za základ průměrnou úkolovou mzdu, nikoliv mzdu minimální.

(Rozh. ze dne 5. září 1935, Rv I 1544/35.)

Žalobce byl zaměstnán u žalovaného družstva od 1. července 1926 za úkolovou mzdu, jejíž výše stanovena byla platnou kolektivní smlouvou schválenou zemským úřadem v Č. Průměrná její výše byla u žalobce 355 Kč. Žalobce dne 4. srpna onemocněl a byl více než 8 neděl ne-

mocen. Domáhá se proto podle § 1154 lit. b) obč. zák. zaplacení příspěvku po dobu nemoci a to ve výši 428 Kč 40 h. Žalované družstvo neuznalo platební povinnost proto, že žalobce placen byl akordem a náleží mu v nemoci jen minimální mzda, to jest 100 Kč týdně (§ 7 kolektivní smlouvy). Z tohoto titulu příslušelo by žalobci podle § 1154 lit. b) 120% této mzdy, to jest 120 Kč. Podle § 1156 lit. a) mohou býti částky, kterých se zaměstnanci dostává po dobu nemoci na základě veřejnoprávního pojištění, vpočteny v peněžitě platy dílem, který rovná se poměru skutečného příspěvku zaměstnavatelova k celkovému pojistnému příspěvku. Žalobci vyplaceno bylo na nemocenském 672 Kč, z toho polovina činí 336 Kč. Srážkou tou jest nárok žalobcův plně vyčerpán a není zaměstnavatel povinen něčím podle § 1154 lit. b) obč. zák. přispěti. **P r v ý s o u d** uznal podle žaloby. Odvolací soud vyhověl žalobě jen do výše 120 Kč. **D ů v o d y:** Především bylo řešiti otázku, z čeho mají býti počítána při úkolové mzdě procenta ve smyslu § 1154 lit. b) obč. zák., zda podle průměrné úkolové mzdy, či podle minimální mzdy ve smyslu § 7 stanov. Úkolovou mzdu nelze za základ vzíti, ježto předpokládá, že dílo bylo dokonáno, kteréžto jediné míry, nikoliv stálé, nýbrž měnivé, se nedostává v nemoci zaměstnancově (srov. Rv II 199/20, J. Z. 1921 čís. 2). Jest proto vzíti za základ minimální mzdu ve smyslu § 7 stanov, jež činí 100 Kč týdně. Bylo proto 120% z částky této ve smyslu § 1154 obč. zák., tedy 120 Kč zažalováno po právu.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y :

V dovolacím řízení jde o výklad ustanovení druhého odst. § 1154 b) obč. zák. v doslovu zákona ze dne 1. dubna 1921 čís. 155 sb. z. a n., a o právní otázku, zda při výpočtu procent podle dotčeného druhého odstavce § 1154 b) obč. zák. lze u zaměstnace pracujícího za úkolovou mzdu vzíti za základ průměrnou úkolovou mzdu či jen mzdu minimální. Rozhodnutí ze dne 2. listopadu 1920, Rv II 199/20 (nikoliv Rv II 190/20), uveřejněného v časopisu Juristenzeitung z roku 1921 pod čís. 2, se dovolává odvolací soud neprávem jako rozhodnutí nejvyššího soudu. Právní názor odvolacího soudu ve věci Rv II 199/29, že dělníku pracujícímu na úkol přísluší v případě jeho nemoci jen minimální mzda, nebyl schválen nejvyšším soudem, jenž dovolání žalobcovo, napadající uvedený názor odvolacího soudu, odmítl pro nepřipustnost. V souzené věci nemá kolektivní smlouva ustanovení, jakou mzdu jest vzíti za základ při výpočtu procent podle druhého odstavce § 1154 b) obč. zák. v doslovu zákona ze dne 1. dubna 1921 čís. 155 sb. z. a n. Z doslovu zákona, kde se mluví o mzdě (o j e h o mzdě) bez obmezení na mzdu minimální, i ze sociálního účelu zákona, jímž měla býti dělníku sjednána hmotná podpora při déle trvající nemoci (srov. vládní návrh, tisk. 1504 posl. sněm. N. S. R. Č. 1921 I. volební období, 2. zasedání) plyne, že zákon měl při výpočtu procent na mysli skutečnou celou mzdu, již měl dělník v poslední době před onemocněním, nikoliv jen mzdu minimální, uváží-li se zejména, že onemocněvšímu zaměstnanci nepřiznává nárok na celou mzdu, nýbrž jen

na určitá její procenta. V souzené věci jest výše průměrné úkolové mzdy mezi stranami nesporná a proto jest ji vzíti na základ při výpočtu procent.

Čís. 14507.

Pohledávkou podle § 1 vl. nař. čís. 142/34 Sb. z. a n. není nárok na depuraci.

(Rozh. ze dne 5. září 1935, R II 321/35.)

Žalobkyně se domáhá na žalovaných, aby na svůj náklad provedli vklad výmazu práva zástavního. **P r v ý s o u d** spor podle § 3 vl. nař. čís. 142/34 sb. z. a n. (čís. 207/34, 258/34 sb. z. a n.) přerušil, maje za to, že depurační nárok jest pohledávkou podle § 1 vl. nař. čís. 142/34 sb. z. a n., a zjistiť, že žalovaní jsou zemědělci, bydlící v okrese, na který se ochrana cit. vl. nař. vztahuje. **R e k u r s n í s o u d** zamítl návrh na přerušení sporu. **D ů v o d y**: Napadené usnesení jest odůvodněno v jádře tím, že, i když žalobní žádost nezní přímo na zaplacení, přece jen v podstatě jde o závazek k placení, poněvadž jinak nelze odstraniti vklad práva zástavního na realitě váznoucího. Již podle ustáleného právního názvosloví nelze pohledávkou (srov. názvosloví exekučního řádu) nazývati nárok na splnění závazku depuračního v kupní smlouvě stanoveného, o jaký jde právě v tomto sporu (srov. § 354 ex. ř. o nároku na čin nezastupitelný). Mimo to je patrno z důvodové zprávy k vl. nař. čís. 142/34 (viz výnos ministerstva spravedlnosti ze dne 26. července 1934 čís. 39431/34 — Pres. 19380/706/34), že pojem pohledávky, jak se ho v tomto zákonném předpise užívá, dlužno vykládati shodně s ustanovením § 3 vl. nař. čís. 33/34, kde pod lit. a) až g) jsou vypočteny vesměs pohledávky na plnění peněžité nebo nanejvýš u výměnků pod lit. c) na plnění věcí zastupitelných (spotřebitelných). K tomu lze uvést ještě čl. II odst. 1 vl. nař. čís. 258/34, podle něhož nelze ustanovení § 1 vl. nař. čís. 142/34 užiti, jestliže »a) dlužník neplatí, ač by platiti mohl« atd. Z toho všeho pro souzený případ vysvítá, že žalobní nárok nelze podřadovati pod pojem pohledávky. Že tento žalobní nárok sám o sobě není nárokem na placení, je jasné. Argumentace napadeného usnesení, že výmaz práva zástavního se nedá provésti bez placení, je nepřipadná, neboť žalovaní jakožto prodatelé dostali právě v kupní ceně hodnotu za nemovitosti žalobkyni odprodané a bylo na nich, jak s touto kupní cenou naloží. Vládní nařízení čís. 142/34 (čís. 258/34) je předpis rázu výjimečného a nemůže býti vykládáno tak široce, jak se stalo v usnesení prvního soudu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Předpis § 192 odst. 2 c. ř. s. platí jen pro přerušení rozepře podle §§ 190 a 191 c. ř. s., nikoli pro přerušení podle jiných zvláštních předpisů (rozhod. čís. 13707 sb. n. s. a rozhod. čís. 1227 sb. min. sprav.). Je tedy dovolací rekurs přípustný. Nejvyšší soud schvaluje napadené usne-